

TESTAMENTUM

Kovács Vilmos *verse*

Andante pastorale

IVASKOVICS JÓZSEF *zenéje*

S
A

T
B

U - ram, e - mæld fel cso - nig nyűt tes - tem, s fűjé el be - lé - le múlt lo - bo - gá - sok fűs - töl - gő ősz - kft. Is - merd fel ben - nem

ha - lan - dó má - sod, ki most fe - ke - te ár - nyad - ra es - tem, s hoz - zá sze - gez - nek lár - vó - ros tús - kék.

U - ram, meg - jár - tam én is a pok - lod, ha te - rem - té - sed cso - dá - ja hívott, ki - oszt - va ré - zszem. Sem - mi - nek sok — volt, de

U - ram, meg - jár - tam én is a pok - lod, ha te - rem - té - sed cso - dá - ja hi - vott, ki - oszt - va ré - szem. Sem - mi - nek sok volt, ha te - rem - té - sed cso - dá - ja hi - vott, ki - oszt - va ré - szem.

U - ram, meg - jár - tam én is a pok - lod, ha te - rem - té - sed cso - dá - ja hi - vott, ki - oszt - va ré -

csil - lag - gal i - rott. U - ram, most - an - től több lesz a gon - dod, s mű - ved, a cso - da, kés - ve lesz ké - szem.

— de csil - lag - gal i - rott. — U - ram, most - an - től több lesz a gon - dod, s mű - ved, a cso - da, kés - ve lesz ké - szem.

Sem - mi - nek sok volt, de csil - lag - gal i - rott. U - ram, most - an - től több lesz a gon - dod, s mű - ved, a cso - da, kés - ve lesz ké - szem.

szem. Sem - mi - nek sok volt, — de csil - lag - gal i - rott — U - ram, most - an - től több lesz a gon - dod, s mű - ved, a cso - da, kés -

U - ram, ma - rad itt még né - hány bo - lond, s ha most fel - e - melsz, min - dó - juk ne - vét fü - led - be mon - dom. Oszd fel kö - zöt - tük

U - ram, ma - rad itt még né - hány bo - lond, s ha most fel - e - melsz, min - dó - juk ne - vét fü - led - be mon - dom.

ve lesz ké - szen. U - ram, ma - rad itt még né - hány

pok - lunknak fe - lét Hom - lo - kuk je - les, nya - kunkban ko - lomb. S vi - gyáz - zunk rá - juk ott a po - ron - don.

S vi - gyáz - zunk rá - juk ott a po - ron - don.

Oszd fel kö - zöt - tük poklunknak fe - lét Hom - lo - kuk je - les, nya - kunkban ko - lomb. S vi - gyáz - zunk rá - juk ott a po - ron - don.

bo - lond, S vi - gyáz - zunk rá - juk ott a po - ron - don.

*Uram, emeld fel csontig nyűtt testem,
s fűjd el belőle múlt lobogások
füstölgő üszkét.*

*Ismerd fel bennem balandó másod,
ki most fekete árnyadra estem,
s hozzá szegeznek lázvörös tüskék.*

*Uram, megjártam én is a poklod,
ha teremtésed csodája hívott,
kiosztva részem.*

*Semminek sok volt, de csillaggal írott.
Uram, mostantól több lesz a gondod,
s műved, a csoda, késve lesz készen.*

*Uram, marad itt még nébány bolond,
s ha most felemelsz, mindőjük nevét
füledbe mondom.*

*Oszd fel közöttük poklunknak felét.
Homlokuk jeles, nyakukban kolomp.
S vigyázzunk rájuk ott a porondon.*